Den store Bastian, eller Vær Lydig. Lystige Historier og morsomme Billeder

---

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna tyska bilderbok *Der Struwwelpeter* av Heinrich Hoffmann (1809-1894) i dansk utformning har digitaliserats 2014 av Det Kongelige Bibliotek i Köpenhamn och anpassats för Projekt Runeberg i januari 2017 av Ralph E.

DEN STORE BASTIAN,

eller

VÆR LYDIG.

Lystige Historier

og

morsomme Billeder

for Børn imellem 3—6 Aar.

12te Oplag

E. Jespersens Forlag. — Cammermeyers Boghandel. Kjøbenhavn. Kristiania.

Det Hoffensbergske Etabl.Er Du artig, ikke kræsen. Falder ej, og skraber Næsen, Passer paa Dit Legetøj; Ikke gjor formegen Støj. Fader ingen Sorg forvolder, Moder smukt ved Haanden holder, Naar med hende ud Du gaar; Lader rede kjønt Dit Haar, Naar Du vadskes ikke skriger, Ej paa Stole op Du stiger, Fader, Moder kjønt adlyder, Aldrig gjør, hvad de forbyder, Da skal, kjære Barn, Du have Denne Bog som Julegave.I. Historie» om de sorte Drenge.

Paa Vesterbro en Neger gik, Fornam paa Issen Solens Stik; Saa slog han op sin Paraply, For under den at søge Ly. Nu Ludvig kom med Flag i Haand. Og Morten med sit Tøndebaand, Og Jeppe — ej at tale om — Han med sin Kringle ogsaa kom. De lo og raabte alle Tre: „Nej, vil man blot den Sorte se!" — Saa drev de med den Stakkel Gjæk. Fordi han var saa sort som Blæk.Da kom den store Bastian (Paa Billedet Du se ham kan). Sit store Blækhorn med han har; Han sagde: „Børn! gjør ikke Nar „Af Negerens den sorte Hud; „Den fik han af den gode Gud, „Saa han ej selv kan gjøre for, „At den. er ikke hvid, som vor!" Men Drengene langt værre lo, Og lod ej Neg'ren gaa i Ro.Yred blev den store Bastian

(Paa Billedet Du ser hvordan),

Og da han var Karl for sin Hat,

Han fik dem i Kardusen fat.

Ham Ludvig rev og Morten bed,

Og Jeppe — (han med Kringlen) — sled,

Det hjalp dog ej, for han var slem:

Han i sit Blækhorn dypped' dem.Her ser Du nok at Bastian Har gjort dem hver til Morian; Ja, sortere de blev min Tro! End Negeren af hvem de lo. — Blækdrengene i Solskin maa Nu smukt bagefter Neg'ren gaa; Men havde de ej saadan let, Var Ulykken vist ikke sket. —II. Historien om Spejledukken.

At være net fra Top til Taa, Det klæder alle Piger smaa; Men de kan være meget smukke, Og derfor ingen Spejledukke, Sophie havde denne Fejl; Saasnart hun gik forbi et Spejl, Hun vrængte Munden for at se Sit eget Billede at le.

Da sagde Moderen, der saa Sophie tidt for Spejlet staa: „Naar Vinden drejer sig, min Pige! „Vil Hanen ned fra Taarnet stige, „Og Du kan til din sidste Stund „Beholde skjæv din lille Mund." — — Sophie brød sig ej derom, Men spejled dog sig, hvor hun kom.

En Dag det var en rædsom Blæst, Da Kirkehanen fik sin Best — (Por den var lidt til Aars og gammel) — Sophie stod just paa en Skammel Og spejlte som sædvanlig sig, Da hørte man et Bums, et Skrig. Hu! Hanen fløj mod Døren ned, Og hun af Skræk sig voldsomt bed.

Man kom med Synaal og med Traad, Og trods den stakkels Piges Graad, Man Saaret maatte sy tilsammen — Dog altid blev tilsyne Skrammen. Thi kaldes hun til denne Stund: „Sophie med den skjæve Mund!III. Historien om den slemme Frederik.

Ifald Du kjendte Frederik, Saa ved Du nok, det var en Strik 1 Han alle Stole brød itu, For Fuglene han var en Gru, Hvergang at han en Flue traf, Saa rev han dens Smaavinger af, Han Katten tidt i Halen drog, Ja, Grethe han med Pidsken slog.Men hør nu blot, hvordan det gik Den samme slemme Frederik! — En Hund ved Posten stod og drak, Han bagfra den med Pidsken smak. Og pidskede alvorlig paa, (Du ser paa Billedet ham staa); Men da blev Hunden rigtig vred Og Frederik i Benet bed.Nu Frederik, hvem Hunden bed, Tikengs maa gaa, han meget led. En Doktor kom og skrev Latin Og gav ham bitter Medicin.

Værst ved det Hele var det dog, Hans Plads ved Bordet Hunden tog, Og aad hans Kage, drak hans Drik Saaledes gik det Frederik!IV. Historien om Hanne i Maanen.

Alt, hvad lille Hanne saa Vilde hun og eje; Kunde hun det ikke faa, Tog hun siax paaveje.

Hvad hun fik af Legetøj Hende ej behager; Men hun græd og gjorde Støj Efter Andres Sager.

Engang Maanen gul og rund Spejled sig i Aaen. Hanne spidsede sin Mund, For at kunne faa'en.

Løb begjærlig ud i Sø, Efter blanken Skive — Ak I da maatte Hanne dø, Kov for Bølgen blive I

Og til Maanen kom hun op, Langt fra Mo'er og Fader, Svæver over Træets Top Mellem Stjernerader.

Jai i Maanen sidder hun, Hendes Taarer rinde. Ser Du ret paa Maanen kun Vil Du Hanne finde.V. Historien om den kræsne Hads.

Den lille Mads var tyk og fed, (Man ser det strax, han Sult ej led): Men pludselig blev Knægten kræsen; Naar Suppen kom, han rynked' Næsen, Og raabte: „Gaa kun Eders Vej, „Thi Søbemad jeg spiser ej!"

Alt næste Dag — ham ret betragt! — Han er ej nær saa vel ved Magt; Helt mager blev det lille Væsen, Det kom sig af, at han var kræsen. Da Suppen bragtes, skreg han: „Nej! 3 „Al Søbemad jeg spiser ej!"

1 Den tredje Dag da svandt han ind,

Og blev til bare Ben og Skind. > Man bragte Suppen i Terrinen,

Men han begyndte strax sin Hvinen: Han skreg og raabte: „Gaa Jer Vej, „Thi Søbemad jeg spiser ej!"

Den fjerde Dag var han en Pind, Ham kunde blæse om en Vind, Et Lod maaske han neppe vejed', Men skreg ved Suppen som han plejed'; ^ Den femte Dag vor Mads var død, Fordi han ingen Suppe nød. —TI. Eb meget sørgelig Historie om Svovlstikker.

Da Jettes Fa'r og Mo'r gik ud De talte saa til hende: „Du kjære Barn! hør nu vort Bud, „Vi snart tilbage vende,

„Imidlertid vær klog og snild, „For alting rør ej Lys og Ild, „Du ellers selv vil brænde."

Et Fyrtøj hun saa Paa Bordet at staa: Miau! Miau! knurrer Mis, Miau! Miau! brummer Kis, Med Poten de true: „Du brænder i Lue!"

Om „Kis" og „Mis" hun sig ej brød, En Svovlstik rask hun gnider, Og mens den gnistred gul og rød Den svang til alle Sider: „Jeg låve kan Fyrværkeri, „Saa smukt som det i Tivoli „Jeg saa ved Midnatstider!"

Saa Jette hun skreg Og vedblev sin Leg. Miau! Miau! sukker Mis, Miau! Miau I stønner Kis, Med Poten de true: „Du brænder i Lue!"Men hun lod Katten være Kat, Og sprang paa Bord og Stole. O! Ve! — med et faar Ilden fat I hendes hvide Kjole! Af Skræk og Smerte springer om I Stuen stakkels Jette, som Paa Marken vilden Fole.

Og Jammerskrig lød: „Hjælp 1 Hjælp! i min Nød" Miau! Miau! skraaler Mis, Miau! Miau! vræler Kis. „Hvor rædsomt at skue „Hun brænder i Lue!"

: Ak! hele Jette brændte op ; Trods Skrig og Jammerklage! Af Hoved, Arme, Ben og Krop, Af Alt kun blev tilbage En Askehob! — men kuu de to Smaa nysselige røde Sko Ej Ilden nænte tage.

Forældrene græd, (Og Kattene med) Miau! Miau! tuder Mis, Miau! Miaul hyler Kis, De Taarer udgyde, _ Som Bække de flyde.VII. Historien om Snttepeer.

„Peterl hør, min lille Ven!" Sagde engang Moderen: „Jeg gaar til en Urtebod, „Naar du lydig er og god, „Figner jeg da hjem dig bringer; „Hvert mit Bud du huske paa „Fremfor Alt, at du ej maa „Patte paa din Tommelfinger. „Skræd'ren med sin store Sax „Bilers her vil komme strax „Klipper Tommelfingren af — „Vogt dig nu for saadan Straf!"

Knap var Moderen forsvunden Førend Fingren var i Munden.Vupti! da sprang Døren op \ Og i susende Galop, .

Inden Peter saa sig om, Skræderen med Saxen kom. O „Suttepeter" bad ham slippe; Men der hjalp ej „kjære Mo'er!" Thi med Saxen, skarp og stor, Skræderen blev ved at klippe.

Dengang Moderen kom hjem, Peter treen slukøret frem, Figner hun ham ikke gav, Derimod hun skjendte brav. Se kun, hvor han staar bedrøvet, Tommeltottene berøvet!¥111. Bikke Slikmund.

En artig Pige Bikke var, Dog havde hun en Lyde! — Hun slikkede af hvert et Kar, Af Potte og af Gryde.

Forgjæves gav man gode Ord, Forgjæves slog man Bikke; Hun neppe rejste sig fra Bord, Før strax hun maatte slikke.

Hun Fluegift engang fik ned Og maatte Draaber døje; Men hun at slikke blev dog ved Hvad hende kom for Øje.

En Farvekjédel var sat hen Med rødt, som falmed ikke; Hun var ej sen, før hun igjen Vil Syltetøjet slikke. J

Hun Laaget bort fra Kjedlen skjød, For Fingren ned at stikke, ç

Af Damp blev Næsen ægte rød — Se her: rødnæset Bikke! çIX. Rokke-Hans.

„Nu, Mosiø Hansemand behag „At sidde ordentlig idag!" Saa Faderen alvorlig bad, Da Hans igjen urolig sad Og rokkede hvert Øjeblik, — Thi det var Drengens slemme Skik. Hans Moder havde ordnet Alt, Ske, Kniv og Gaffel, Brød og Salt; Men Hans om Bordskik brød sig ikke Blev ved at rokke og at vrikke, Skjøndt det ham ofte nok var sagt: „For Guds Skyld, Hans, tag Dig i Agt!"Ja, Børn, tilsidst saa gik det galt! Ej hører Hans hvad der blev talt: Men vipper, gynger — Au! hvad sker? (Paa Billedet Du selv det ser): Hans Stol fik baglænds Overvægt: Forgjæves skreg den lille Knegt, Og da han mærker, at det kniber, I Angsten han i Dugen griber, — Terrin, Tallerkner, Flasker gled Nu klirrende med Dugen ned. I tusind Stykker sloges Alt; Guds Gaver ned paa Gulvet faldt.Men hvor mon Hans er bleven af? Nu vil der sagtens vanke Straf. Der ligger han af Dugen gjemt, Sit Hoved slog han meget slemt Paa Gulvet mellem Glas og Skaar. Ak! ingen Middagsmad man faar. Thi spildt var Suppen, sandet Stegen Se! det blev Enden da paa Legen Fordi han ikke stille sad; Forældrene fik ingen Mad, Og Hans, som Kage skulde have, Han maa tilsengs med sulten Mave.X. „Fugleskræmslet".

Hvo ej rede la'r sit Haar.

Sine Negle skjære,

Han til Spot, som Konrad, gaar

Øgenavn maa bære.

Naar man vilde vadske ham.

Han i Sengen nølte,

Kom man med en Redekam

Som en Tyr han brølte.

„Fugleskræmsel!" kaldtes han Af de andre Drenge! Ja det gik saa vidt, at man Lod ham se for Pengo,I. Historien om de sorte Drenge. II. Historien om Spejledukken. IH. Historien om den slemme Frederik. IT. Historien om Hanne i Maanen. V. Historien om den kræsne Hads.

VI. En meget sørgelig Historie om Svovlstikker.

VII. Historien om Sutteper. TIII. Kikke Slikmund.

IX. Kokke-Hans. X. „Fugleskræmslet".